

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

30 noiembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii – Petru Moraru și Ghenadie Nicolaev,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Barbaroș Mihail în numele inculpatului, prin care se solicită casarea sentinței Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 05 ianuarie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 mai 2016, în cauza penală în privința lui

Hîncu Galina Ion, născută la 26 mai 1975, originară s. Puținței, r-nul Orhei, domiciliată s. Bocșa, r-nul Fălești.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 24.10.2014 – 05.01.2016;

Instanța de apel: 08.02.2016 – 03.05.2016;

Instanța de recurs: 25.06.2016 – 30.11.2016.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 05 ianuarie 2016, Hîncu Galina a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 190 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, la 3 (trei) ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și exercita activități în domeniul prestării serviciilor imobiliare pe termen de 3 (trei) ani, cu executarea pedepsei închisorii în penitenciar de tip semiînchis pentru femei.

S-a dispus încasarea din contul inculpatului în beneficiul părții vătămate, Rădeanu Olga, suma de 41533 (patruzeci și unu mii cinci sute treizeci și trei) lei, cu titlu de prejudiciu material.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat în fapt, că Hîncu Galina, activând în calitate de director executiv a SRL „Compleximobil” cu sediul în incinta complexului „Casa Presei” amplasat pe adresa of. 319A, str. Pușkin, 22, mun. Chișinău, acționând cu scop cupidant în vederea dobândirii și însușirii ilicite a bunurilor altei persoane, având un plan bine chibzuit, prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul perfectării actelor necesare pentru obținerea în proprietate a încăperii amplasate în subsolul casei de locuit nr. 4A, amplasat pe adresa bd. Dacia, mun. Chișinău, după o înțelegere prealabilă cu Rădeanu Olga, în perioada anilor 2009-2010, s-a întâlnit cu aceasta în oficiul menționat unde activa, astfel abuzând de încrederea acordată de Rădeanu Olga și promițându-i acesteia că pentru perfectarea actelor de proprietate de obținere a ordinului de repartiție, va fi necesară suma de bani în valoare de 800 euro, în urma cărui fapt Rădeanu Olga i-a transmis acesteia suma 800 euro și actele necesare, certificatul de la serviciu, certificatul privind componența familiei ș.a., după care peste

câteva săptămâni Hîncu Galina, i-a comunicat ultimei că, mai este nevoie de bani pentru perfectarea actelor necesare, astfel Rădeanu Olga i-a mai transmis bani în rate și anume sumele de bani în valoare de: 1000 euro, 9000 lei, 6000 lei, ultima promițându-i că actele în scurt timp vor fi gata.

Conform ratelor oficiale ale BNM pentru perioada anului 2009, 1800 euro constituiau 26533 lei.

Ulterior, Hîncu Galina nu a acționat în scopul perfectării actelor nominalizate, iar banii dobândiți ilicit de la Rădeanu Olga, prin abuz de încredere i-a însușit, folosindu-i pentru necesități personale, înșelând pe parcurs partea vătămată doar cu promisiuni, cauzându-i astfel ultimei, o pagubă materială considerabilă în sumă totală de 41533 lei.

3. Avocatul Prodan Lilia în numele inculpatului, a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia, rejudicarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care să se dispună încetarea procesului penal intentat în privința lui Hîncu Galina.

În motivarea apelului a invocat, că acuzatorul de stat, prezentând învinuirea a făcut referire la probe la care el însuși a renunțat în cadrul ședințelor de judecată, iar renunțarea a fost admisă de către instanța de judecată.

A menționat apelantul, că prima instanță s-a limitat doar la copierea rechizitoriului ignorând prevederile art. 389 Cod de procedură penală, deoarece în urma cercetării judecătorești, vina inculpatului în săvârșirea infracțiunii urma a fi confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată.

Un alt argument în susținerea apelului a constituit faptul că, sentința de condamnare nu putea fi bazată în mod exclusiv pe declarațiile martorilor depuse în cadrul urmăririi penale, fără a fi susținute și cu alte probe pentru a înlătura toate divergențele apărute, care în urma cercetării judecătorești nu au fost înlăturate.

În opinia apelantului, circumstanțele de fapt urmau a fi dovedite prin declarațiile bănuitului, învinuitului, inculpatului, părții civile, martorului sau alte acțiuni care pot fi efectuate în cadrul urmăririi penale, or necesare de efectuat pentru stabilirea lor.

La caz, nici una din declarațiile martorilor nu a dus la stabilirea vinovăției inculpatului Hîncu Galina, deoarece în unele cazuri depozițiile sunt declarative, iar în alte cazuri sunt bazate pe presupuneri și nu pot servi ca probe.

A evidențiat avocatul, că în cadrul cercetării judecătorești nu a fost stabilit locul transmiterii sumelor bănești și sumele concrete, la aceste aspecte declarațiile părții vătămate și a martorilor fiind divergente.

Totodată, partea vătămată Rădeanu Olga nu a prezentat documente care ar demonstra că în relația ei cu Hîncu Galina, existau raporturi juridice ce țin de serviciile întreprinderii unde activa inculpatul, dimpotrivă între partea vătămată și Hîncu Galina mai întâi de toate au existat relații de rudenie, însă din cauza, că aceste relații între timp au devenit ostile, depunerea plângerii de către Rădeanu Olga constituie un gest de răzbunare.

3.1. Inculpatul, la fel, a contestat sentința cu apel solicitând casarea acesteia și pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii și nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

În argumentarea cererii de apel, a invocat că prima instanță nu i-a adus la cunoștință dispozitivul sentinței și nici sentința motivată.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 mai 2016, apelul inculpatului Hîncu Galina a fost respins ca nefondat, iar cel declarat de avocatul Prodan Lilia în numele inculpatului, ca fiind declarat peste termen.

4.1. Pentru pronunțarea soluției nominalizate, instanța de apel a reținut, că sentința a fost pronunțată la 05 ianuarie 2016, în ședință de judecată deschisă, în prezența procurorului, inculpatului Hîncu Galina, avocatului inculpatului Lilia Prodan, sentința fiind înmănată imediat, fapt confirmat prin recipisa anexată la f.d. 248, vol.I.

Astfel, argumentul inculpatului precum că, sentința nu a fost adusă la cunoștință nici inculpatului și nici apărătorului, a fost respins, deoarece potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată din 05 ianuarie 2015, f.d. 242, vol.I este consemnat faptul că, la pronunțarea sentinței au fost prezenți atât inculpatul Hîncu Galina, cât și avocatul Prodan Lilia, fiindu-le înmănată copia sentinței motivate.

Prin urmare, apelul declarat de avocatul Lilia Prodan în numele inculpatului, la 22 ianuarie 2016, a fost considerat ca fiind depus peste termen.

Verificând declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță, instanța de apel a constatat, că prima instanță la pronunțarea sentinței, corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia că, inculpatul Hîncu Galina a săvârșit infracțiunea incriminată, iar pedeapsa aplicată este proporțională.

Instanța de apel a specificat, că deși inculpatul vina nu a recunoscut, vinovăția acestuia se dovedește prin următoarele probe: declarațiile părții vătămate Rădeanu Olga, a martorilor Josanu Lucia, Josanu Ion, precum și prin materialele cauzei:

- Informația prezentată de Primăria mun. Chișinău din 29 septembrie 2014, conform căreia Hîncu Galina sau persoana juridică SRL „Compleximobil” nu a adresat careva cereri sau demersuri în vederea repartizării unor încăperi nelocative în demisolul blocului amplasat pe adresa bd. Dacia, 4A, mun. Chișinău lui Rădeanu Olga.

Totodată, Rădeanu Olga s-a adresat de mai multe ori referitor la repartizarea încăperilor din demisolul blocului de locuințe amplasat pe adresa bd. Dacia, 4A, mun. Chișinău, în vederea schimbării destinației din nelocativă în locativă.

Solicitările nu au putut fi satisfăcute deoarece spațiul respectiv se afla în folosința Direcției municipale pentru protecția drepturilor copilului, transmis prin decizia CMC nr. 22/7 din 26 septembrie 2002. Ca rezultat al examinării în proces de judecată, a fost emisă hotărârea instanței de judecată prin care s-a dispus evacuarea familiei Rădeanu din spațiul ocupat în demisolul blocului respectiv (f.d. 80A, vol. I)

- Informația prezentată de către Consiliul mun. Chișinău din 29 septembrie 2014, conform căreia în rezultatul verificării bazei de date a Direcției Generale s-a constatat că, n-au fost înregistrate careva cereri de la Hîncu Galina sau SRL „Compleximobil” privind acordul perfectării actelor de proprietate ce țin de obținerea ordinului de repartiție a încăperii din subsolul casei de locuit amplasat pe adresa nr. 4A, bd. Dacia, mun. Chișinău (f.d. 80B, vol. I).

- Procesul - verbal de confruntare din 17 septembrie 2014, efectuat între martorul Bosîi Constantin și martorul Josanu Ion (f.d. 81, vol. I).

- Procesul - verbal de confruntare din 17 septembrie 2014, efectuat între martorul Bosîi Constantin și partea vătămată Rădeanu Olga (f.d. 82, vol. I).

În baza probatoriului cercetat, instanța de apel a conchis, că acțiunile inculpatului au fost just calificate și încadrate în baza art. 190 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, fiind dovedit faptul, că Hîncu Galina activând în calitate de director executiv a SRL „Compleximobil” cu sediul în complexul „Casa Presei” adresa juridică of. 319A,

str. Pușkin, 22, mun. Chișinău, acționând cu scop cupidant în vederea dobândirii și însușirii ilicite a bunurilor altei persoane având un plan bine chibzuit, prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul perfectării actelor necesare pentru obținerea în proprietate a încăperii din subsolul casei de locuit amplasată pe adresa bd. Dacia, nr. 4A, mun. Chișinău, după o înțelegere prealabilă cu Rădeanu Olga, în perioada anilor 2009-2010 s-a întâlnit cu aceasta în oficiul menționat unde activa, astfel abuzând de încrederea lui Rădeanu Olga și promițându-i acesteia că, pentru perfectarea actelor de proprietate de obținere a ordinului de repartiție va fi necesară suma de bani în valoare de 800 euro, în urma cărui fapt Rădeanu Olga i-a transmis acesteia suma 800 euro și actele necesare, certificatul de la serviciu, certificatul privind componența familiei ș.a., după care peste câteva săptămâni Hîncu Galina, i-a comunicat ultimei că, mai este nevoie de bani pentru perfectarea actelor necesare, astfel Rădeanu Olga i-a mai transmis bani în rate și anume sumele de bani în valoare de: 1000 euro, 9000 lei, 6000 lei, ultima promițându-i, că actele în scurt timp vor fi gata.

Conform ratelor oficiale ale BNM pentru perioada anului 2009, 1800 euro constituiau 26533 lei.

Ulterior, Hîncu Galina nu a acționat în scopul perfectării actelor nominalizate, iar banii dobândiți ilicit de la Rădeanu Olga, prin abuz de încredere i-a însușit, folosindu-i pentru necesități personale, înșelând pe parcurs partea vătămată doar cu promisiuni, cauzându-i astfel ultimei o pagubă materială considerabilă în sumă totală de 41533 lei.

Instanța de apel a stabilit, că Hîncu Galina a intrat în posesia sumei bănești luată în perioada anului 2009, sub pretextul perfectării actelor de proprietate necesare pentru obținerea în proprietate a încăperii amplasate în subsolul casei de locuit, prin înșelăciune, a însușit-o, cauzând ultimei un prejudiciu material în proporții considerabile.

La capitolul individualizării pedepsei penale, instanța de apel a reținut, că prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 61, 75 Cod penal, ținând cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, care conform art. 16 Cod penal, face parte din categoria infracțiunilor grave; de motivul acesteia, de persoana celui vinovat; de circumstanțele cauzei care atenuează și agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate.

Astfel, scopul educativ și preventiv al pedepsei stabilite inculpatului Hîncu Galina în raport cu personalitatea acestuia și faptele săvârșite, circumstanțele relevante pentru adoptarea unei condamnări obiective și echitabile poate fi atinsă doar prin aplicarea pedepsei închisorii cu izolarea de societate.

Totodată, instanța de apel a menționat, că temeiuri de achitare a inculpatului nu au fost stabilite, precum nu au fost stabilite temeiuri de aplicare a unei pedepse din altă categorie, deoarece aceasta va face imposibilă atingerea scopului pedepsei penale, de corectare și reeducare a inculpatului, cât și de prevenirea săvârșirii altor infracțiuni din partea altor persoane.

5. Avocatul Barbaroș Mihail în numele inculpatului, a declarat recurs ordinar în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, solicitând casarea hotărârilor judecătorești adoptate la caz cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

În motivarea recursului, cu referire la temeiul pentru recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, recurentul menționează, că instanța de apel la judecarea cauzei urma să aplice prevederile art. 413 alin. (1), (3), (4) Cod de procedură penală.

Relevă că instanța de apel, contrar prevederilor art. 414 alin. (3) Cod de procedură penală, prin încheierea protocolară din 03 mai 2016, a respins demersul apărării privind contestarea declarațiilor martorilor care au fost audiați în prima instanță cât și a celor care nu au fost audiați în prima instanță, dar la baza cărora a fost stabilită existența semnelor infracțiunii imputate inculpatului.

Or, instanța de apel nu este în drept să-și întemeieze concluziile pe probele cercetate de prima instanță dacă ele nu au fost verificate în ședința de judecată a instanței de apel și nu au fost consemnate în procesul-verbal.

Astfel, se menționează în recurs că, instanțele judecătorești au pus la baza condamnării inculpatului, declarațiile părții vătămate Rădeanu Olga, *care susține că „i-ar fi transmis” lui Hîncu Galina sumele de 1800 euro și 15000 lei, în perioada anilor 2009-2010, întru prestarea serviciilor de intermediere în perfectarea primară a actelor spre obținerea vizei de domiciliu și bonului de repartiție, cu ulterioara perfectare la Comisia de privatizare a fondului locativ al Consiliului mun. Chișinău și transmiterea-primirea dreptului de proprietate asupra bunului imobil - ap. 51 cu suprafața totală de 50,9 m² de la subsolul blocului de locuit amplasat pe adresa bd. Dacia, 4A, mun. Chișinău - chiriașului principal (înscrisi cu membrii familiei chiriașului cu viza de domiciliu în apartamentul repartizat chiriașului cu statut de serviciu) - acțiuni premergătoare celor primare și care nu intrau în obligațiile inculpatului Hîncu Galina.*

Din declarațiile fiicei părții vătămate, Josanu Lucia, rezultă că lui Hîncu Galina i-a fost transmisă suma de 800 euro, în lipsa perfectării unui act oficial între comanditar și prestator, care ar genera drepturi și obligații.

Totodată, același martor a declarat, că inculpatul a solicitat suma suplimentară de 1000 euro, care urma să fie achitată funcționarilor Primăriei mun. Chișinău sau altor persoane pentru perfectarea actelor solicitate, însă aceste declarații nu sunt confirmate nici prin acte juridice, nici prin alte mijloace de probă, fiind susținute doar de membrii familiei părții vătămate.

Evidențiază recurentul, că se conțin contraziceri în declarațiile părții vătămate Rădeanu Olga și a martorului Bosîi Constantin, care la etapa urmăririi penale a declarat că a primit de la Hîncu Galina suma de 400 euro și de la Rădeanu Olga 2400 lei, pentru prestarea serviciilor juridice.

Susține că, Hîncu Galina nu a negat prestarea serviciilor către Rădeanu Olga, în vederea obținerii bonului de repartiție în privința ap. 51 amplasat pe adresa bd. Dacia, 4A, mun. Chișinău, însă a negat obținerea de foloase, bani sau alte bunuri patrimoniale de la partea vătămată Rădeanu Olga, întru realizarea serviciilor prestate, declarând despre transmiterea tuturor actelor prezentate de către partea vătămată avocatului Bosîi Constantin, care urma să participe nemijlocit în instanța de judecată întru susținerea cererii de chemare în judecată a reclamantului Rădeanu Olga, cu privire la obligarea Primăriei mun. Chișinău, în persoana - Fondul de locuințe în repartizarea cu dreptul de a privatiza ea și membrii familiei sale bunul imobil ap. 51, amplasat pe adresa bd. Dacia, 4A, mun. Chișinău, ținând cont de dreptul ultimei la îmbunătățirea spațiului locativ cu membrii familiei sale, activând în administrația gestionarului blocului locativ menționat mai mult de 17-18 ani, fapt neadmis de a fi probat în instanța de apel, prin audierea ultimului în calitate de martor și anexarea în calitate de probe a încheierilor și hotărârilor judiciare de examinare în ordine civilă a capetelor de cerere de chemare în judecată având ca obiect litigiul disputat.

Consideră avocatul, că instanța de apel și-a întemeiat concluziile în baza ideii, că Hîncu Galina a făcut promisiuni false, de la bun început, neavând nici o intenție de onorare a angajamentului, prin înregistrarea sa în calitate de prestator al serviciilor menționate, care s-au dovedit a fi cu adevărat executate fără intenția de însușire.

Contestă recurentul și concluzia instanței de judecată privind convingerea de către inculpat a victimelor sale, întru executarea unor obligațiuni ce țin de competența sa nemijlocită, având înregistrată după sine și activând în calitate de director comercial la SRL „Compleximobil”, cu genul de activitate prestarea serviciilor de privatizare, înstrăinare și pregătirea actelor spre autentificarea notarială a bunurilor imobile, gen de activitate legal și prestat legal din activitatea de antreprenoriat a SRL „Compleximobil”.

Menționează, că la caz nu au fost folosite procedee subtile și sofisticate de realizare a presupusei „înșelăciuni” cu privire la promisiuni.

Acțiunile au fost realizate prin acte juridice între avocatul Bosfi Constantin și Rădeanu Olga, fără promisiuni de realizare pentru viitor, dar care greșit au fost interpretate de membrii familiei părții vătămate.

Mai indică recurentul, că decizia instanței de apel nu a fost argumentată prin analiza și verificarea probelor în cauză, prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, deoarece în cauza dată lipsește cu desăvârșire ipoteza escrocheriei săvârșite pe calea abuzului de încredere, nefiind exercitată influențarea activă asupra victimei pentru a o induce în eroare.

Totodată, în calculul prejudiciului material cauzat părții vătămate nu sunt reflectate sumele achitate de către inculpat, fiind înregistrate doar sume spre achitare către terțe persoane și, care conform declarațiilor înregistrate în instanța de judecată, fără includerea celor deja achitate de către Hîncu Galina și confirmate prin declarațiile părților.

Subliniază, că din circumstanțele descrise nu se atestă prezența elementelor constitutive ale infracțiunii imputate inculpatului.

La examinarea cauzei au fost încălcate principiile contradictorialității și dreptului la un proces echitabil prevăzute de art. 6§1, 6§3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dreptul la apărare, art. art. 65, 66, 314, 315 Cod de procedură penală.

Remarcă, că apărătorul este în drept să solicite repetarea unor acțiuni procesuale deja efectuate în ședință în lipsa lui, fapt care a fost solicitat de către apărare în cadrul examinării cauzei în ordine de apel și respins de către instanță.

6. Procurorul, a prezentat referință pe marginea recursului declarat, solicitând respingerea acestuia din motiv că temeiurile invocate nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului, lipsind temeiuri de casare a deciziei recurate.

Acuzatorul de stat este de opinia, că instanțele judecătorești au examinat cauza sub toate aspectele, apreciind corect probele în corespundere cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, just încadrând acțiunile inculpatului în baza art. 190 alin. (2) Cod penal.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, ținând cont de motivele expuse în referință, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Potrivit prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Reieșind din conținutul recursului declarat, se atestă că partea apărării invocă dezacordul cu soluția instanței de apel sub aspectul pct. 6), 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazurile când *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței ori când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.*

În esență, criticele recurentului se axează pe ideea că instanța de apel nu a intrat deplin în esența acțiunilor inculpatului, acestea fiind apreciate greșit, eronat dispunând condamnarea acestuia în baza art. 190 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, deoarece în acțiunile lui Hîncu Galina nu se întrunesc elementele infracțiunii incriminate.

Verificând alegațiile recurentului, în raport cu actele cauzei, Colegiul conchide că acestea sunt neîntemeiate, iar instanța de apel la adoptarea soluției pronunțate, a respectat prevederile legale, adoptând o soluție corectă și întemeiată.

În susținerea concluziei formulate, Colegiul penal se expune în felul următor.

În primul rând, Colegiul penal ține să menționeze că la această etapă, instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina acestor instanțe.

Prin urmare, Colegiul penal nu examinează criticele referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea condamnării inculpatului în baza faptelor imputate prin rechizitoriu.

Respectiv, cu referire la situația de fapt relatată de recurent în cererea de recurs, care în opinia acestuia denotă că în acțiunile lui Hîncu Galina nu se întrunesc elementele infracțiunii imputate prin rechizitoriu, Colegiul penal lărgit stabilește, că judecând apelurile, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă, care este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-a stabilit cu certitudine că inculpatul a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 190 alin. (2) lit. c), d) Cod penal.

Potrivit jurisprudenței CEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat hotărârea adoptată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de

recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (hotărârea CEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei).

Pe lângă aceasta, recursul dat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, care nici nu conține referire la concrete erori de drept și clar definite, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond au apreciat circumstanțele cauzei și probele administrate.

Însă, pornind de la relevanțele art. art. 27, 414 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate.

Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar.

Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu este temeii de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel este lipsită de orice suport legal.

Mai mult, Colegiul menționează că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față.

Investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, just a concluzionat că prima instanță, analizând probele administrate corect a stabilit și a reținut în sarcina lui Hîncu Galina încadrarea juridică corespunzătoare prevăzută la art. 190 alin. (2) lit. c), d) Cod penal.

În același context, Colegiul penal menționează că, deși art. 6 § 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale obligă instanțele judecătorești să-și motiveze hotărârile, totodată Curtea Europeană a clarificat că acest lucru nu impune formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument invocat de parte (hotărârea CEDO Van de Hurk c. Olandei).

Modul în care se aplică obligația de a motiva hotărârile judecătorești poate varia în funcție de natura acestora și trebuie apreciat în lumina circumstanțelor fiecărei cauze în parte (hotărârea CEDO Hiro Balani c. Spaniei).

Din atare considerente, instanța de recurs opinează că, instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor relevante invocate în apelul inculpatului și a adoptat o hotărâre legală, întemeiată și motivată.

Cu referire la argumentul recurentului privind respingerea neîntemeiată de către instanța de apel a demersului privind contestarea declarațiilor martorilor în baza cărora a fost stabilită vinovăția inculpatului, instanța de recurs verificând actele și lucrările dosarului a constatat că în procesul-verbal al ședinței de judecată din 03 mai 2016 nu se conțin date privind înaintarea unui asemenea demers de către apărare, avocatul solicitând doar anexarea la materialele dosarului a concluziilor scrise.

La fel, din procesul-verbal al ședinței de judecată nu rezultă nici solicitarea de către avocatul Barbaroș Mihail a audierii martorului Bosîi Constantin, fiind în ședință doar

invocată de către apărare prezența unor contradicții în declarațiile martorului respectiv, consemnate în procesele-verbale de confruntare cu participarea acestuia.

Totodată, Colegiul penal atestă că procesul-verbal al ședinței de judecată, ulterior, nu a fost obiectat de către părți în ordinea prevăzută de legislația procesuală.

Prin urmare, instanța de recurs consideră că argumentele invocate de recurent sunt nefondate, întrucât vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate se dovedește indubitabil din probele acumulate, nefiind comisă nici o gravă eroare de fapt de către instanța de apel la judecarea cauzei, care ar duce la casarea acesteia și adoptarea unei alte soluții.

La fel, instanța de recurs menționează, că pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Distinct de cele relatate mai sus, Colegiul penal consideră că, în prezenta cauză nu și-a găsit confirmarea nici temeiul pentru recurs semnalat de către recurent și prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Sub acest aspect se va menționa, că temeiul invocat de recurenți - „*nu sunt întrunite elementele infracțiunii*” este prezent atunci, când instanța ce a judecat cauza a comis în această parte o eroare de drept, cum ar fi situația prin care în hotărârea judecătorească s-a făcut referire la săvârșirea infracțiunii, dar nu au fost stabilite faptele sau împrejurările de fapt care corespund elementelor constitutive ale infracțiunii respective.

Prin urmare, temeiul, la care se face trimitere în recurs, nu este aplicabil în speța examinată din punctul de vedere al prezenței erorii de drept, care ar determina necesitatea casării deciziei instanței de apel.

La caz, fiind cert că conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată detaliat și multiaspectual în textul deciziei instanței de apel, iar careva temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit, deoarece ele au fost obținute cu respectarea normelor de procedură penală.

Prin urmare, instanța de recurs conchide că situația de fapt a fost just stabilită de către prima instanță și de instanța de apel în urma analizei coroborate a întregului ansamblu probator administrat și expus în pct. 5 al prezentei decizii, încadrarea juridică dată faptelor este corectă și corespunde situației de fapt reținute, la caz, corect instanțele de fond ajungând la concluzia că sunt îndeplinite în prezenta speță condițiile tragerii la răspundere penală a inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c), d) Cod penal.

Așadar, nu pot fi reținute alegațiile recurentului privind neîntrunirea elementelor constitutive a infracțiunii de escrocherie în acțiunile lui Hîncu Galina, în sensul că inculpatul și-a îndeplinit obligațiunile promise prin transmiterea sumelor bănești primite de la partea vătămată către avocatul Bosîi Constantin, întrucât din circumstanțele cauzei se deduce faptul, că inculpatul nu a întreprins careva acțiuni în vederea îndeplinirii promisiunilor de perfectare a actelor privind obținerea de către Rădeanu Olga a bonului de repartiție necesar pentru obținerea în proprietate a încăperii din subsolul casei de locuit nr. 4A, amplasată pe adresa bd. Dacia, mun. Chișinău.

Referitor la argumentul recurentului privind lipsa în acțiunile inculpatului a elementului laturii obiective „*abuzul de încredere*”, instanța de recurs elucidează că

modalitatea respectivă se manifestă prin exploatarea de către făptuitor a raporturilor de încredere stabilite între părți, victima fiind proprietarul sau administratorul unei mase patrimoniale.

De regulă, raporturile de încredere decurg din încheierea unor convenții de drept civil sau din alte fapte juridice, sau pe fundalul atitudinii de colegialitate, prietenie, afecțiune între făptuitor și victimă, atitudine care de multe ori, este creată artificial și susținută timp îndelungat, prin eforturile făptuitorului.

După cum s-a dezvăluit din circumstanțele speței, raporturile de încredere s-au format pe baza relațiilor de rudenie între inculpat și partea vătămată, care a transmis sumele bănești cerute de făptuitor în speranța rezolvării chestiunilor discutate și promise de inculpat, în virtutea folosirii situației de serviciu.

La fel, specific laturii subiective a infracțiunii de escrocherie este prezența intenției directe, precum și a scopului special – de cupiditate.

Primirea bunurilor cu condiția îndeplinirii unui angajament poate fi calificată ca escrocherie în cazul în care făptuitorul, încă la momentul intrării în stăpânire asupra acestor bunuri, urmărea scopul de a le sustrage și nu avea intenția de a-și onora angajamentul asumat.

Totodată, infracțiunea de escrocherie este una materială și se consideră consumată din momentul în care făptuitorul obține posibilitatea reală de a se folosi sau a dispune de bunurile altuia la propria dorință.

Față de cele ce preced, Colegiul penal conchide că, în prezenta cauză, nu se constată admiterea erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, și, prin urmare, se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În corespundere cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Barbaroș Mihail în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 mai 2016, în cauza penală în privința lui ***Hîncu Galina Ion***, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 29 decembrie 2016.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev